

digheden, het museum met zijn beschimmelde uniformen of de oude toren met zijn afgesleten wenteltrap. — O God je raakt jezelf niet kwijt, en je raakt de menschen niet kwijt, en de huizen. Het is om gek te worden!” Opeens legt zij haar handen op zijn schouder: „Vadertje, kunnen wij hier niet allebei uitkomen? Kunnen wij niet samen op reis? Jij bent toch eigenlijk, diep in je binnenste.... geen man voor Loftinge! Je bent een jolige, jonge kerel, — als moeder maar niet zoo stijf was. Je bent, je bent een heerlijke schat, een man, een man.... ja trouwen met een man als jij!”

Terwijl Clara doorslaat, komt van Rupelmonde tot zichzelf. Hij staart in haar vochtige oogen en hij ontdekt opeens met ontsteltenis, hoe ze op de zijne lijken, zijn eigen oogen, die hij niet meer durft ontmoeten in den spiegel. — En meer begrijpt hij: de gemeenzaamheid van twee levens-tragedies.

„Is Tervooren dan zoo verschrikkelijk?” — waagt hij nu, driest. — Clara schokt met de schouders. „Och ik zal wel van hem gaan houden, zooals jij van moeder houdt. — Trouwen, dat is zoo de aangewezen carrière voor een meisje uit mijn kring. — Ik kan hem verdragen, zooals ik alles verdraag. Tervooren wordt ook weer notabele van Loftinge en zeker later ook wel secretaris. Ik word mee notabele en mag liefdadigheidscommissies presideeren. Och of het nou de een is, of de andere! — Zie je vader ik heb wel eens gedacht over weg-zijn van hier, over studeeren, over mijn eigen leven maken! Maar nu is het te laat. Wat zal een vrouw van vier en twintig jaar nog gaan beginnen?” — Clara nestelt zich dicht bij haar vader. Haar woorden worden hartstochtelijker, haar warme adem streelt langs zijn gezicht. „Weet je, waarom ik bleef? — Om j o u. Ik ben jullie eenig kind. Ik ben jouw zoon in huis, zei je altijd.” En nu gaat zij aldoor heftiger en fluisterender spreken. „Ik weet het wel, ik wéét het wel, ouwe jongen, dat je hier in de notabiliteit bent ingetrouwd. — Ik weet het wel, dat het alles over je is beschikt. Maar j i j bent anders dan Tervooren!”

Haar gezichtje is heelemaal opgewonden van de ongewone bekentenis. — Zij weet niet wat haar opeens tot zulk een wanhoopsuitstorting heeft aangejaagd. — Was het de looden zomerzwaarte, waartegen zij haar hart te pletter wilde gooien, als een porceleinen schaal tegen de keien?

Was het een onbewust wild ontwakend verlangen, zich rekenschap te geven, nu opeens van haar offer, aan den eenigen man, haar vader, voor wien zij haar leven had prijsgegeven, nu, nu er in vader iets nieuws, iets bloeiends was teruggekomen, iets van reizen en avonturen en van nieuwe beroemdheid en nieuwe belevingen, buiten Loftinge, door het bericht van het na jaren eindelijk ontdekt kunstvoorwerp, de kroon van zijn verzameling. —

Hoe het zij, het klokkenspel van Loftinge doet onverstoorbaar en op de minuut zijn plicht. — Het kakelt met zijn onbewogen stem over de huizen en de torens en de muren, en over de rozenhagen en de gazons met den